SANCTISSIMI IN CHRISTO PATRIS
ET DOMINI NOSTRI DOMINI

CLEMENTIS

DIVINA PROVIDENTIA

PAPÆ XIII.

LITERÆ DECRETALES

SUPER

CANONIZATIONE

B. JOHANNIS CANTII

Presbyteri Secularis, & in Universitate Academiæ
Cracoviensis Sacræ Theologiæ Doctoris,
& Professoris.

ROMÆ MDCCLXVII.

Ex Typographia Reverendæ Cameræ Apostolicæ.

CLEMENS EPISCOPUS

SERVUS SERVORUM DEI

Ad perpetuam rei memoriam.

ECclesiam ſuam Deus veluti munitiſſimam quandam arcem ita inſtruxit, ut mille clypei pendeant ex ea, omnis armatura fortium; clypei autem, atque arma ejuſmodi ſunt zelus, & ſcientia Doctorum, qui ſanam doctrinam, vel e Cathedra, vel e ſuggeſtu tradendam ſuſcipiunt, eandemque, ut facile in animos influat, integritate morum, & vitæ ſanctitate commendant. Nimirum ad Eccleſiam tuendam, ne portæ Inferi prævaleant adverſus eam, neque doctrina ſatis habet auctoritatis ſine ſanctitate, & ſanctitas majus habet roboris cum doctrina conjuncta. Samaritanis impedire conantibus ne Iſraelitæ reduces e captivitate Hieroſolymæ disjecta mœnia reficerent, ii, quibus inſtauratio commiſſa erat, una manu faciebant opus, altera tenebant gladium: atque hos quidem imitati ſunt quovis tempore, & quotidie imitantur egregii Doctores, quos ſubinde Deus excitat, in iis præſertim regionibus, quæ ab Eccleſiæ hoſtibus, cujuſmodi ſunt Hæretici, atque Schiſmatici, tanquam

a Samaritis quibusdam Hierosolymæ infensis, & contumaciter adversantibus circumvallantur. Porro inter ejusmodi egregios viros doctrinâ, & sanctitate præstantes, qui facerent simul, & docerent, atque Orthodoxam fidem ab hisce adversariis nequissimis oppugnatam defenderent, dignum certe qui numeretur in paucis BEATUM JOHANNEM CANTIUM fuisse nemo ambiget, qui eundem noverit in Cracoviensi Academia purissimo haustam e fonte scientiam tradidisse, quum per ea tempora in aliis non longe dissitis regionibus hæreses, & schismata grassarentur, & sanctiorem morum disciplinam, quam concionando e suggestu explicare populo satagebat, humilitate, castimonia, misericordia, corporis afflictatione, cæterisque integerrimi Sacerdotis, & strenui operarii virtutibus confirmasse. Itaque non modo illius Academiæ Professoribus ornamentum, ac decus addidit singulare, sed exemplum etiam mirifice profuturum reliquit cæteris omnibus, qui in simili munere versantur, ut perfecti doctoris obire munus impigre studeant, & scientiam Sanctorum simul cum aliis facultatibus, quæ velut ancillæ illi subserviant, ad unius Dei laudem & gloriam docere omni studio, atque ope nitantur. Ipse interea BEATUS JOHANNES decoratam olim suis virtutibus Academiam propitius ab alto respicere numquam desinet, & inclytam Nationem suam Orthodoxæ Romanæ Fidei non modo cultricem egregiam, sed validam etiam propugnatricem perenni suo patrocinio fovebit, ac proteget. Quocirca cum BEATUS JOHANNES CANTIUS scientiæ studium ad unius Dei laudem, & gloriam referens, lucerna extiterit in Ecclesia Dei ardens, & lucens, nec minus editis post mortem miraculis, quam in vita virtutibus coruscaverit; Nos proinde, post eam, quam rei gravitas postulabat, accuratam, ac diuturnam virtutum, & miraculorum discussionem, adhibitis in consilium Venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus, necnon Patriarchis, plurimisque Archiepiscopis, & Episcopis in Urbe congregatis, atque inprimis Patre luminum pie, atque humiliter invocato, eumdem BEATUM JOHANNEM Sanctorum in numerum referendum, atque

que in Ecclesia Dei venerandum, & colendum esse decernimus, definimus, & declaramus.

In Oppido Kentii Cracoviensis Diœcesis BEATUS JOHANNES CANTIUS ex illustribus consulari genere, & Christiana pietate parentibus natus est die Junii XXIIII. anno supra millesimum tercentesimo nonagesimo septimo, sedulam educationem cum indole egregia conjunctam secuta est, ut assolet, innocentia singularis, atque ea morum gravitas, ut virum quodammodo in puero mirari liceret. Artibus iis, quibus pueritia ad humanitatem informari solet, satis excultus ad Cracoviensem Academiam, non ita pridem fundatam, missus est, ut Philosophicas, ac Theologicas facultates addisceret. Et quidem in iis ingenii acumine & laboris patientia præ cæteris tantum profecit, ut in Philosophia eximium honoris gradum, in Theologia Doctoris, non lauream modo, sed munus etiam adsequeretur. Id autem munus, & ex Cathedra, & e sacris rostris ita obibat, ut auditorum animi cum pura, sinceraque doctrina studium pietatis & religionis insereret. Atque hæc quidem doctrinæ sinceritas Romanæ Ecclesiæ plane consentiens, eo pluris facienda erat, quod per ea tempora præsentissimum veluti pharmacum erat adversus errorum, atque heresum luem, quæ Hollandiæ, Britanniæ, & Germaniæ scholas infecerat. Porro tanta illius, tum doctrinæ, tum vitæ integritas præclaro signo divinitus ostensa est. Quum enim exorto Cracoviæ incendio flammæ in immensum excrescentes ita serperent, ut universa mox Civitas absumenda videretur, effusus in preces JOHANNES, (quandoquidem in humana vi spes nulla jam erat) virum sibi maturum ævo, adspectu venerandum, Sanctum Stanislaum Cracoviensem Episcopum esse opinio fuit, adstantem vidit, ex eoque intellexit, incendium ultra non processurum: Cæterum moneret cives, ut a flagitiis desisterent: si secus faxint pœnas imminere longe graviores. Verum, cum cives prædictionis immemores, ad ingenium & pristinos mores rediissent, excitatum rursus incendium Civitatem magna ex parte consumpsit. Sacris Mysteriis quotidie JOHANNES tanto animi ardore, atque inde emi-

emicante pietatis ſpecie operari ſolebat, ut iis, qui aderant, ſummam erga rem divinam venerationem ingereret. Quod quum adverſarius humani generis ferre non poſſet, quadam die hirundinis aſſumpta ſpecie, templum circumvolitans adſtantium mentes turbare, atque alio avertere conabatur. Itaque, ut omnes viderent quod divinitus ipſe noverat apprehenſam avem ad terram allidit. Ibi autem illa in colubrum verſa horrifico ſibilo ex oculis confeſtim ſeſe ſubduxit. Religioni, qua res divinas tractabat, humilitas adjuncta erat, qua ſibi vileſcens nemini unquam, tametſi ſcientia omnium facile princeps, præferebat ſeſe, quin etiam ſperni ſe ab omnibus ac deſpici optabat; tantum aberat ut obtrectantes ſibi (quod aliquando evenit) ſuique contemptores parum æquo animo ferret. Quæ cauſſa etiam fuit, cur delatos ſibi honores declinaturus, vilis, atque egeni hominis habitu, longas pedeſtri ſemper itinere, ſemel ad Sancta Paleſtinæ loca, quater ad Sancta Apoſtolorum limina peregrinationes ſuſciperet. Humilitatis comes erat rara quædam ac puero digna ſimplicitas: itaque in factis ejus, ac dictis nihil ſubdolum, nihil fictum: quod clauſum habebat in pectore, hoc in lingua promptum habebat. Hujus autem eximiæ ſinceritatis, quam nemo non noſſet, illud ſane ſpecimen fuit plane admirandum. In Latrones inciderat, qui poſt ereptam, quam in crumena gerebat pecuniam, num quæ alia ſupereſſet, interrogarunt. Negat ipſe quidquam reliqui eſſe: At mox reminiſcens aureos quoſdam in veſte ſub ſutos habere, revocatis latronibus, illos etiam qui animo exciderant offerebat. Tam inuſitata ſinceritas perditorum quoque animos flexit. Itaque obſtupefacti pecuniâ, quam abſtulerant, ſtatim redditâ, veniam ſceleris poſcunt, illius ſe precibus commendant, utrumque facile impetrant a ſancto viro.

Parœciam ſibi delatam aliquandiu diligentiſſime adminiſtravit; ſed quamvis Paſtoris quæ ſunt officia ſedulo expleret, pro ea qua erat meticuloſa conſcientia, ratus negotium eſſe periculi plenum, dimiſit, & conſuetum in Collegio docendi munus repetere tutius exiſtimavit. Abſtinentiæ deditus, poſt adeptam

ptam Theologiæ lauream, carnes nunquam comedit. Cæterum cibus illi parcissimus, crebra jejunia, flagrorum frequens, perpetuus cilicii usus, somnus brevis admodum nuda super humo, in senectute dumtaxat ursina pelle substrata. Castitatem proinde, tum animi, tum corporis illibatam servavit; illiusque argumentum item & præmium fuit candidum sertum, quo illum Deipara Virgo cum puero Jesu sese conspiciendam exhibens, tanquam eximium clientem suum decoravit. A peccato abhorruit quam qui maxime. Leves noxas ita deflebat, ut gravium reus criminum videretur. Si quam forte e verbis suis, dum vera loquitur, ortam in aliis offensionem suspicaretur, antequam ad Aram accederet, supplex veniam, non tam sui, quam alieni erroris petebat, quum contra, quæ sibi ab aliis ingerebantur convicia, & probra, æquo, & miti animo ferret. Jamvero misericordiæ in proximos nullum ferme officium fuit, quod non amantissime obiret. Afflictos in spem erigere, mœrentes alloquio solari, peregrinos excipere, carceribus inclusos visitare, pauperes quotannis coemptis vestibus operire solemni illi erat, ita quidem, ut occurrenti per viam mendico, qui nudis pedibus incedebat, detraheret sibi calceos, ut nuditatem illius operiret, suam ipse interea contegens pallio tandiu dum se domum reciperet. Die nascenti Domino sacra, dum ad Ecclesiam pergit, pauperem nactus super nive rigentem gelu, lamentabili subsidium poscentis voce commotus, sua illum veste contexit, quam tamen mox domum reversus suo in cubiculo divinitus reperit. Ex hac JOHANNIS in pauperes caritate, in Cracoviense Collegium pia & laudabilis, quæ ad hanc usque diem manet consuetudo, inducta est, ut illius Professores unum aliquem quotidie pauperem communi secum prandio adhiberent, perinde quasi in illius persona Christum ipsum convivam habeant. Hanc autem tam egregiam animi affectionem, qua pius sacerdos nullam proximorum calamitatem alienam ab se putabat, insigni miraculo Deus comprobavit. Quum enim Ancilla quædam ob situlam, quam lacte plenam gerebat, lapsam e manibus, & confractam gemeret, quod heræ objur-

gationes timeret, JOHANNES miseratione ductus, collectis fragmentis, & coagmentatis, pristinæ integritati reddidit, fusis ad Deum precibus, iisdemque mox aquam, qua situlam impleri jussit, in lac commutavit.

Christum Dominum pro salute nostra tam dira atque infanda perpessum, & meditabatur assidue, & flagrantissime redamabat: quem quidem amorem, ut simul incenderet, & expleret, ad memoranda Christi tormentis loca Hierosolymam pedibus iter suscepit. Ibi autem dici vix potest, quam reverenter, quam pie, quam ardenter, non sine gemitu, & lacrymis monumenta Servatoris nostri maxime insignia perlustraret. Nec vero tenere se potuit, quin Turcarum impietatem ac perfidiam argueret, & Christianæ Religionis veritatem liberrime prædicaret; præclare secum agi existimans, si ob eam rem vitam, quod maxime optabat, profundere contigisset. Ante imaginem Crucifixi Domini ipsas prope noctes orando insumebat, atque in longas non semel extases rapiebatur. Per diem vero, postquam suo munere perfunctus esset, e Liceo statim recta in Templum, ubi ante Christum in Eucharistia latentem contemplationes ac preces diu protrahebat. Omnino unus in corde, unus in ore Deus erat. Hunc autem pium animi ardorem ut foveret in dies, atque augeret, cum Sanctis quibusdam viris, qui per id tempus virtute florebant, versari, & colloqui gestiebat, & quæ in illis summa erant suspiciens emulabatur.

Sed satis jam in vinea Domini operarius impiger laboraverat. Tempus aderat mercedis accipiendæ: itaque e languore corporis præsentiens JOHANNES, mortem haud procul abesse, in eo totus fuit, ut ad felicem se exitum compararet, ac primum misericordia in pauperes, in quos quidquid domi supererat, erogavit; divinam sibi Misericordiam magis magisque conciliavit, tum Confessione sacramentali, si quæ erant conscientiæ labes abtersit, & Sanctissimo Christi Corpore refectus lecto decubuit. Ingravescens morbus non metum, sed spem afferebat. Nihil enim optabat magis, quam, ut quantocius ab exilio migraret ad Patriam. Divino tandem viatico roboratus,

post salutaria monita, quibus Collegas ad omnia Christianæ virtutis, ac præcipue caritatis officia inflammavit, ad quos anhelabat, Christi Jesu amplexus feliciter evolavit die XXIIII. Decembris Anno reparatæ salutis MCCCCLXXIII. cum annum ageret septuagesimum sextum.

Sancti viri corpus Cives Cracovienses ad Ecclesiam delatum magno æque mœrore, atque honore sunt prosequuti, ac tum præsertim, quum illius Sanctitas, tametsi satis perspecta clarius cœpit miraculis explendescere. Veneratio præterea major accessit ex odore quodam suavissimo, quem centum triginta post annos a beato ejusdem obitu, reclusâ urnâ sepulchrali efflavit, cujus rei testes fide digni extiterunt. Porro purpuream CANTII vestem (Reverendam vocant) religiose asservatam, induere solet quisquis Philosophiæ recens Decanus, solemne dicit jusjurandum, ut unacum veste videlicet tanti olim Magistri, mores quoquo modo & virtutem induat.

Percrebescens de Sanctitate, & miraculis fama Episcopum Cracoviensem impulit, ut Processum de utrisque conficeret, eoque rite discusso sa. me. Urbanus PP. VIII. Prædecessor Noster negotium commisit Congregationi Sacrorum Rituum, illud præcipiens, ut, omissa generali, specialem dumtaxat quæstionem institueret, quod cum factum non esset, caussa siluit ad annum usque MDCLXVI. Quo tandem fel. record. Alexandri PP. VII. etiam Prædecessoris Nostri jussu, prævio Rituum Congregationis consilio, caussa iterum tractari cœpit, sed propter edita dicti Urbani Prædecessoris decreta, necesse fuit expediri litteras remissoriales ad conficiendum processum super cultu immemorabili BEATI viri, per quem videlicet ab Urbani decretis fieret exceptio. Hujusmodi autem cultus approbatio in eadem Congregatione prodiit die XX. Maji MDCLXXVI. Expeditis subinde novis litteris remissorialibus pro instituenda quæstione speciali, inter hæc Prædecessor quoque Noster Ven. me. Innocentius XI. die XXVII. Septembris Anni MDCLXXX. Poloniæ Regis votis indulsit, ut anniversaria die B. JOHANNIS

Officium & Missa sub ritu duplici in Urbe Cracoviæ, atque in universo Poloniæ Regno recitari, ac celebrari posset: Quæ tamen B. JOHANNIS veneranda memoria per Sacrorum Rituum Congregationem paullo post justis de caussis translata fuit ad diem XIX. Octobris. Sub hæc absoluto Processu specialis Inquisitionis, validoque comperto, quum scripta quædam in Processu compulsata BEATO JOHANNI CANTIO falso tribuerentur, eadem Rituum Congregatio declaravit die XVII. Septembris MDCCXXX. Non constare quod opera in Processu Apostolico compulsata BEATO attributa, essent ipsius BEATI; ideo procedi posse ad ulteriora. Die postea IV. Julii MDCCXXXIII. eadem Congregatio Virtutum heroicarum excellentiam asseruit, atque approbavit.

Inter hæc BEATUS JOHANNES electus fuit in Compatronum principalem Regni Poloniæ, & Magni Ducatus Lithuaniæ, eamque electionem ipsa Rituum Congregatio ratam habuit die XVI. Februarii MDCCXXXVII. concesso præterea officio sub ritu duplici primæ classis cum octava, ac die XXXI. Martii MDCCXXXIX. Oratione, & Lectionibus propriis secundi nocturni de eodem probatis.

Porro ventum est ad examen duorum miraculorum, quæ B. JOHANNIS intercessione divinitus patrata ferebantur, & primum quidem illa in generali Congregatione die III. Mensis Augusti anni MDCCXLV. coram fel. record. Benedicto XIV., deinde in particulari coram Nobis die XXII. Aprilis superioris anni perpensa fuere: Et quamvis omnium suffragantium vota in affirmantem sententiam convenirent; nihil tamen Nobis statuendum visum fuit, donec super aliis miraculis coram Nobis in simili generali Congregatione examinandis communes animi sensus percipissemus. Quum igitur die II. Mensis Decembris ejusdem anni MDCCLXVI. super novis Miraculis similis generalis Congregatio coram Nobis coacta fuisset, quamquam cunctis suffragiis digna omnino visa essent, quæ probarentur, nihilominus ad divinam implorandam opem, & supernæ gratiæ lumen, eorum approbationem ad Kalendas Januarii Mensis proxime

me elapsi distulimus. Quæ quidem dies Circumcisioni Dominicæ, & Augustissimo Jesu nomini consecrata ad eam rem maxime opportuna videbatur. Quatuor autem ex propositis Miraculis in tertio genere probavimus, & hæc sunt.

Primum, Instantanea sanatio pueri Sebastiani Luzark a transmissa vitio Parentum & confirmata phthisi. Alterum, subita sanatio puellæ Heduigis Paskowna ab acuta febri cum integra atque absoluta virium instauratione. Tertium, impetrata momento temporis sanatio Mariæ Gawlikæ ob gravem perniciosam febrem in extremum vitæ discrimen adductæ. Quartum, subita, & perfecta sanatio Antonii Olexowic a grandi, & profundo ulcere, quod a jugulo ad fauces usque perductum præter tendines, & majora vasa nihil intactum reliquerat, & fœtidissima sanie scatebat cum dejectione alimentorum e parte gutturis perforata. His autem accedit unum in secundo genere; cujusmodi est: mercium in flumen Sola prolapsarum, & procul aquarum impetu & vi raptarum, ad locum, ubi demersæ fuerant adverso flumine regressus.

Quæ cum ita se haberent, Nos, fusis ad Deum precibus, ut, menti nostræ necessaria ab eo lux affulgeret, tandem die 11. Februarii vertentis anni, quæ dies Purificatæ Virgini Deiparæ sacra est, Decretum Canonizationis BEATI JOHANNIS CANTII quandocumque peragendæ pronunciavimus.

Cumque alias Christiani Principes, quamplurésque Episcopi, & Poloniæ Regni Proceres BEATI JOHANNIS Canonizationem peroptantes, communibus votis & postulationibus apud Prædecessores Nostros institissent, atque etiamnum apud Nos carissimus in Christo Filius Noster Stanislaus Augustus Poloniæ Rex Illustris, & dilecti quoque Filii ejusdem Regni Magnates, præsertim Ecclesiastici, Cracoviensis Senatus & Academiæ ejusdem Civitatis Collegæ omnes, & Professores iteratis precibus instarent, ut ultimam denique sententiam ferremus super tantopere optata Beati viri Canonizatione; ut more, institutoque Prædecessorum Nostrorum tanti momenti rem perageremus, Universi primum Collegii eorumdem Venerabilium

Fra-

Fratrum Noſtrorum S. R. E. Cardinalium in Conſiſtorio ſecreto die XXVII. Aprilis proxime elapſi coram Nobis congregatorum conſilium audiendum duximus: Iiſque poſtquam de ſerie totius cauſſæ ad plenum inſtructi fuerant, adhortantibus Nos ad illius abſolutionem, nedum probantibus, nihil amplius cunctandum rati, Venerabiles Fratres Archiepiſcopos, & Epiſcopos, non modo propinquiores, ſed remotiores etiam per Italiam degentes ad Urbem convocandos curavimus, ut Nobis de BEATI JOHANNIS CANTII, necnon BEATORUM JOSEPHI CALASANCTII A MATRE DEI, JOSEPHI A CUPERTINO, HIERONYMI ÆMILIANI, SERAPHINI A MONTE GRANARIO AB ASCULO denominati, & JOHANNÆ FRANCISCÆ FREMIOT DE CHANTAL ſolemni Canonizatione, quam ſibi Deus inſpiraſſet, ſententiam declararent.

Præterea, ut eximiæ BEATI JOHANNIS virtutes, & probata Miracula, necnon in totius cauſſæ diſcuſſione adhibitæ cautiones notæ omnibus fierent, narrationem illarum ex authenticis documentis hauſtam, & diligenter in compendium redactam, typiſque vulgatam Patribus omnibus ſuffragaturis exhiberi mandavimus. Mox indicto coram Nobis Conſiſtorio publico die VII. Maji vertentis anni, & adſtante univerſo Eccleſiaſticorum Ordinum, & Collegiorum cœtu, præcepimus, ut dilectus filius Alexander Litta noſtræ conſiſtorialis Aulæ Advocatus virtutes & miracula BEATI JOHANNIS oretenus palam exponeret. Demum convocatis die prima Junii proxime præteriti in Conſiſtorio ſemipublico eiſdem S. R. E. Cardinalibus, necnon Patriarchis, Archiepiſcopis, & Epiſcopis qui in Urbe convenerant, ab iis quæſivimus an ad BEATI JOHANNIS CANTII Canonizationem deveniri poſſe cenſerent. Ipſi tunc ſumma animorum conſenſione, pluribus gravibuſque rationibus, in affirmativam ſententiam ire comperti ſunt. Quocirca a dilectis quoque filiis Apoſtolicæ Sedis Notariis publica inſtrumenta confici, & ſuffragiorum ipſorum exempla a ſingulis ſubſcripta in Tabularium Eccleſiæ Romanæ inferri mandavimus.

Ut autem a Deo Optimo Maximo, quid ei placitum esset dilucide agnosceremus, publicas quoque Orationes, & dies Generalis Jejunii per Urbem indiximus, & tres Patriarchales Basilicas designavimus, in quibus Sanctissimum Eucharistiæ Sacramentum publicæ Fidelium adorationi per triduum exponi jussimus, omnes hortando, ut postquam sacramentali Confessione expiati, & Christi corpore refecti fuissent, in una saltem ex dictis Basilicis Omnipotentem Deum ad impetrandum Nobis spiritum sapientiæ, & intellectus, quo duce manifesta fieret illius voluntas, nobiscum precarentur, Indulgentiâ ad id plenariâ, & peccatorum remissione concesâ. Nos quoque ipsi, præter eas, quas privatim fuderamus assiduas, & plenas humilis fiduciæ preces, publicas quoque in tribus designatis Basilicis addendas curavimus, in quo quidem non sine tenero quodam pietatis sensu, atque animi nostri in Domino exultatione, spectavimus, quanta esset Romani hujus Populi religio, ac pietas, cum ex omni conditione, atque ordine ad easdem Basilicas convenissent, ac sua de solemniori cultu BEATIS decernendo, vel tacentes, præfervida vota depromerent.

Demum hac die sacra Beatissimæ Virgini Mariæ de Monte Carmelo, qua die Coronationis Nostræ annua redeunt solemnia; in Basilica Principis Apostolorum splendide, & magnifice ornata, ad quam servata supplicationis publicæ forma Nos præcesserunt omnes Cleri secularis, & regularis Ordines, & Ministrorum Romanæ Curiæ Collegia, unacum Venerabilibus Fratribus Nostris S. R. E. Cardinalibus, necnon Patriarchis Archiepiscopis, & Episcopis; Priusquam immaculatam Hostiam solemni novæ legis sacrificio Omnipotenti Deo offerremus; instante iterum iterumque dilecto filio nostro Carolo Tituli Sancti Clementis S. R. E. Presbytero Cardinali Rezzonico nuncupato ejusdem S. R. E. Camerario, ad Canonizationem impetrandam Procuratore constituto; decantatis sacris Ecclesiæ precibus, ut Deiparæ Virginis, Angelorum, & Sanctorum omnium cum Christo regnantium intercessione, divinam opem imploraremus, ac Paraclyto Spiritu cum gemitibus, ut adesset invoca-

to

to, ad honorem Sanctæ, & individuæ Trinitatis, ad exaltationem Fidei Catholicæ, & Chriſtianæ Religionis augmentum, authoritate Domini Noſtri Jeſu Chriſti, Beatorum Apoſtolorum Petri & Pauli, & Apoſtolicæ authoritatis plenitudine, ac de Venerabilium Fratrum noſtrorum S. R. E. Cardinalium, Patriarcharum, Archiepiſcoporum, & Epiſcoporum in Urbe exiſtentium conſilio, & aſſenſu, ipſum BEATUM JOHANNEM CANTIUM Sacerdotem ſecularem unacum BEATIS JOSEPHO CALASANCTIO A MATRE DEI, JOSEPHO A CUPERTINO, HIERONYMO ÆMILIANI, SERAPHINO A MONTE GRANARIO AB ASCULO denominato, & JOHANNA FRANCISCA FREMIOT DE CHANTAL; Sanctum eſſe decrevimus, definivimus, ac Sanctorum Cathalogo adſcripſimus, illumque ab univerſis Chriſtifidelibus, tamquam vere Sanctum, religioſo cultu honorari mandavimus, prout etiam tenore præſentium, definimus, decernimus, & declaramus: Statuentes, & concedentes, ut ab univerſali Ecclefia in ejus honorem Eccleſiæ, & Altaria, in quibus Sacrificia Deo offerantur edificari, & conſecrari, & ſingulis annis præſcripta die XIX. Menſis Octobris ipſius SANCTI JOHANNIS CANTII inter Sanctos Confeſſores ab Eccleſia memoria recoli poſſit. Eademque authoritate omnibus Chriſtifidelibus, qui eadem die annis ſingulis ad ſepulchrum, in quo Corpus ejuſdem SANCTI JOHANNIS requieſcit, viſitandum acceſſerint, perpetuo ſeptem annos, & totidem quadragenas de injunctis eis, aut alias quomodolibet debitis pœnitentiis miſericorditer in Domino in forma Eccleſiæ conſueta relaxamus.

Sub hæc Æternum Patrem, Regemque gloriæ Chriſtum Dominum Patris ſempiterni Filium, & Sanctum Paraclytum Spiritum, unum Deum, ac Dominum cum debita gratiarum actione venerati, omnibuſque Chriſtifidelibus ibi præſentibus plenariâ peccatorum remiſſione, & indulgentiâ conceſsâ, ſupra Beati Petri Confeſſionem, Sacroſanctum Miſſæ Sacrificium ſolemniter celebravimus, factâ eorumdem Sanctorum ſpeciali commemoratione.

Cæ-

Cæterum, si inter illustres, quibus vera Ecclesia dignoscitur, notas, non postrema est divinitus patefacta, & testata sanctitas eorum, qui e quovis ordine, & statu in illa floruerunt; æquum omnino, & pietati consentaneum est, ut gratias Deo Patri per Christum Jesum agamus, quod illi placuerit ex eo thesauro, unde quotidie profert nova, & vetera, tot, ac tantas gratiæ suæ divitias in S. JOHANNEM CANTIUM effundere, easque deinde ad ornamentum, ac decus Ecclesiæ suæ palam facere per miracula, quæ ad solemnem tam insignis Servi Sui Canonizationem viam, atque aditum aperuerunt. Est præterea quod gratulemur inclytæ Polonicæ Nationi, quæ, cum pietati præ cæteris maxime addicta sit, non potest certe, non summo exultare gaudio, quod in tanta rerum perturbatione, tantoque Religionis discrimine, novum hoc sibi præsidium accesserit, quo egregia, & generosa suorum indoles magis magisque nullis perterrefacta periculis, Romanam Fidem adversus finitimos tum hæreticos, tum schismaticos, & arcte retineat, & fortiter ut semper magna cum laude præstitit, ad sanguinem usque tueatur. Academia vero Cracoviensis in hunc olim alumnum, nunc Patronum suum, quoties oculos defiget (defiget autem quotidie) propositum sibi præclarissimum videbit exemplar, unde illius Magistri, & Doctores, & bene docere, & recte facere discant; dum JOHANNES defunctus adhuc loquitur, atque ad omne virtutis officium hortatur.

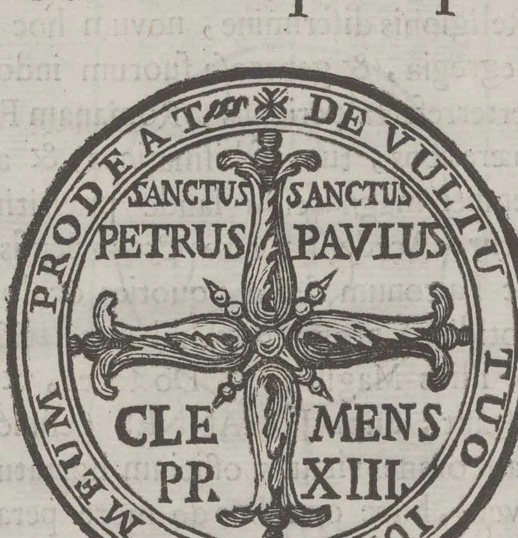
Quoniam vero, hisce omnibus de more peractis, idem Carolus Cardinalis & Procurator designatus, a Nobis, quo par erat obsequio postulavit, ut Apostolicas Nostras literas in gestorum omnium perenne monumentum decerneremus; Nos petitioni perquam libenter annuentes, præsentes nostras Literas edi, & palam fieri demandavimus: Statuentes earumdem exemplis etiam impressis ab aliquo ex Notariis publicis subscriptis, & sigillo Personæ in Ecclesiastica dignitate constitutæ munitis, eamdem prorsus fidem ab omnibus adhiberi, quæ ipsis originalibus literis adhiberetur, si exhibitæ, vel ostensæ forent.

Nulli

Nulli ergo omnino hominum liceat paginam hanc nostræ definitionis, decreti, adscriptionis, mandati, statuti, concessionis, relaxationis, & voluntatis infringere, vel ei ausu temerario contraire; si quis autem hoc attentare præsumpserit, indignationem Omnipotentis Dei, ac Beatorum Petri & Pauli Apostolorum ejus se noverit incursurum.

Datum Romæ apud Sanctum Petrum, Anno Incarnationis Dominicæ MDCCLXVII. Decimoseptimo Kalendas Augusti, Pontificatus Nostri Anno Decimo.

✠ Ego Clemens Catholicæ Ecclesiæ Episcopus.

✠ *Ego C. A. Episcopus Ostien. & Veliternen. Card. Cavalchini Sacri Collegii Decanus.*

✠ *Ego F. M. Episcopus Portuen. & S. Rufinæ Card. Lantes.*

✠ *Ego J. F. Episcopus Sabinen. Card. Albani.*

✠ *Ego H. Episcopus Tusculan. Card. Dux Eboracensis S. R. E. Vicecancellarius.*

✠ *Ego F. Episcopus Albanen. Cardinalis Serbellonus.*

✠ *Ego*

✠ Ego J. F. Episcopus Prænestin. Card. Stuppanius.

✠ Ego C. Tit. S. Clementis Presbyter Card. Rezzonico S. R. E. Camerarius.

✠ Ego F. M. Tit. Sancti Silvestri in Capite Presbyter Cardinalis de Rubeis.

✠ Ego J. M. Tit. S. Alexii Presbyter Card. Castelli.

✠ Ego C. Tit. Sancti Petri ad Vincula Presbyter Cardinalis Elephantutius.

✠ Ego P. H. Tit. SSmæ Trinitatis in Monte Pincio Presbyter Card. Guglielmi.

✠ Ego P. P. Tit. S. Stephani in Monte Cœlio Presbyter Card. de Comitibus.

✠ Ego Fr. L. Basilicæ Sanctorum XII. Apostolorum Presbyter Card. Ganganelli.

✠ Ego M. A. Tit. Sanctæ Mariæ de Pace Presbyter Cardinalis Columna.

✠

✠

✠

✠

✠

✠

✠

✠ Ego S. Tit. S. Joannis ante Portam Latinam Presbyter Card. Buonaccorsi.

✠

✠ Ego J. C. Tit. SS. Johannis & Pauli Presbyter Card. Boschi Major Pœnitentiarius.

✠ Ego L. Tit. S. Anastasiæ Presbyter Card. Calinus.

✠

✠ Ego A. Tit. Sanctæ Mariæ in Via Presbyter Cardinalis Columna Branciforti.

✠

✠

✠ Ego P. Tit. S. Mariæ Transtyberim Presbyter Cardinalis Pamphilius.

✠

✠ Ego Ph. M. Tit. S. Chrisogoni Presbyter Card. Pirellius.

✠ Ego A. Sanctæ Mariæ in Via-Lata Prior Diaconorum Cardinalis Albanus.

✠ Ego N. S. Eustachii Diaconus Card. Corsinius.

✠ Ego D. Sanctæ Mariæ ad Martyres Diaconus Card. Ursinus.

✠ Ego Fl. Sanctæ Mariæ in Porticu Diaconus Card. Chisius.

✠ Ego A. M. Sanctæ Agathæ ad Suburam Diaconus Cardinalis Torrigiani.

✠

✠ Ego J. C. Sancti Cæsarei Diaconus Card. Caracciolus de Sancto Bono.

✠ Ego N. Sancti Georgii in Velabro Diaconus Card. Perrelli.

✠ Ego A. Sancti Angeli in Foro Piscium Diaconus Cardinalis Corsinius.

✠ *Ego A. Sanctorum Viti & Modesti Diaconus Cardinalis Nigronus.*
✠ *Ego Ae. S. Sancti Adriani Diaconus Card. Piccolomineus.*
✠ *Ego X. Sanctae Mariae de Scala Diaconus Card. Canale.*
✠ *Ego B. Sanctorum Cosmae & Damiani Diaconus Cardinalis Veterani.*

✠
✠
✠
✠
✠
✠

C. Card. Pro-Datarius. A. Card. Nigronus.

VISA
De Curia J. Manassei.

L. Eugenius.

Loco ✠ Plumbi.

Registrata in Secretaria Brevium.